

alle Handler, saa maa Samfundet ogsaa have Ret til, for at forebygge, at en saadan sker, for at sikre ikke blot sig selv mod disse Individer, men ogsaa disse Individer mod sig selv, at skride ind og underkaste dem en Behandling, under hvilken man i alt Fald kan faa Lejlighed til at erfare, hvor dybt disse Drifter og farlige Instinkter ligger i deres Natur. Det er jo muligt, at det viser sig, naar der er gaaet nogen Tid, at man tør paatage sig det Ansvar atter at give dem fri, men det er noget, der altid vil være at undersøge i de enkelte Tilfælde, og hvad det gælder om er at finde den rette sociale Pædagogik, der vil være at anvende i de enkelte Tilfælde overfor disse ulykkelige Individer.

Det er altid de første Skridt, der koster mest, og der er mange, der endnu paa Grund af, hvad de kalder Retfærdighed, krymper sig ved at indlade sig paa en Undersøgelse af disse Naturer, og deres sjælelig-legemlige Tilstand. Naar et saadant Krav stilles, er det dem en Vederstyggelighed. „De har begaaet den og den Forbrydelse, altsaa maa de straffes“, siger de. Dette er den blinde Retfærdigheds Krav, men ikke den seende Retfærdigheds.

Det tjener i mine Øjne Dansk Kvindesamfund til Ære, at det har ønsket at samle Mænd og Kvinder her, som var villige til efter bedste Overbevisning at udtale sig i den Retning, som den første Taler og jeg har gjort, og som de følgende Talere vel ogsaa vil gøre. Det tjener Kvinderne til Ære, at de, uagtet det er deres eget Køn, der lider allermost under de uhyggelige Forbrydelser, der her især er Tale om, ikke vil, at den blinde Hævntæori skal gøres gældende, men at den sundt seende, forebyggende Retfærdighed skal have det sidste Ord i denne Sag.

Selvfølgelig kan en hvilken som helst Ordning af Straffevæsenet i et Land ikke staa isoleret. Opgaven og dens Vanskeligheder vil ikke være løst, selv om det maatte lykkes her i Landet som i Norge at faa en særlig Art af Asyl for disse Mennesker. Opgaven vil kun kunne løses ved et fortsat Arbejde i samtlige Samfundets Kredse fra Læreres, Forældres og Værgers Side, fra deres Side, som har Lejlighed til at øve Indflydelse paa Børn og unge Mennesker. Det er en social Opgave, thi Straffevæsenet i et Land staar aldrig isoleret fra det øvrige Liv i Samfundet, hverken fra Institutionernes eller de enkeltes Liv. Samfundet er medansvarligt for, hvad der rører sig i det hos de enkelte Samfundsmedlemmer, ogsaa medansvarligt for de perverse Tilbøjeligheder, der kommer op i dem, medansvarligt baade for at disse Tilskyndelser faar Lov til at holde sig i den menneskelige Natur, og for at de faar Lov til at ytre sig. Begge Dele falder ind under, hvad et Samfund maa stræbe at værges sig imod.

En fransk Læge har sagt, at ethvert Samfund har de Forbrydere, det fortjener. Lad os haabe, at vort Samfund maa fortjene at have saa faa Forbrydere som muligt.

Kriminalretsassessor Schou: Mine Damer og Herrer! Naar jeg i Aften tager Ordet i denne Forsamling for at udtale mig om Spørgsmaalet om en bedre Beskyttelse af Kvinder og Børn mod Sædelighedsforbrydere, søger jeg min Berettigelse i de Erfaringer, jeg har gjort i min Embedsvirksomhed. Frk. Berg har givet en malende Skildring af den Ulykke, Sædelighedsforbryderne kan volde. De i den sidste Tid stedfundne Mord har stærkt vendt Opmærksomheden mod denne Klasse Forbrydere. Det er dog ikke min Hensigt at udtale mig om disse Mord, der i alt Fald kun delvis synes at have noget med det foreliggende Emne at gøre, og om hvilke jeg opsætter min Mening, til der gennem Dom foreligger sikre Oplysninger om dem og de Motiver, hvoraf de er udsprungne.

Mine Bemærkninger gælder kun de egentlige Sædelighedsforbrydelser. Disse falder i 3 Klasser. For det første er der de Mandspersoner, der krænker Blufærdigheden ved uanstændige Blottelser. Det er disse Personer, der gør vore Parker og Lystskove usikre for Kvinder. Ligeledes tager de hyppigt Ophold i Nærheden af Pigeskoler. De er en stor Plage og udbreder megen Angst. Heldigvis hører det imidlertid til de store Sjældenheder, at de paa nogen Maade forgriber sig paa de Personer, hvis Blufærdighedsfølelse de krænker. Der bliver i Danmark hvert Aar dømt 30 à 40 Personer for denne Forbrydelse. Imidlertid er det sikkert kun en forsvindende Del af disse Lovovertrædelser, der bliver Genstand for Paatale. Om Størstedelen af dem sker der ikke Anmeldelse.

Den anden Gruppe er de, der gør sig skyldige i utugtigt eller uterligt Forhold overfor Pigebørn eller Drengbørn. For denne Forbrydelse dømmes aarlig ca. 90 Personer. Men ogsaa her oplyser Antallet af Domfældelser ikke om det virkelige Antal af begaaede Forbrydelser. Det er ret almindeligt, at Hensynet til det krænkede Barn holder Forældrene tilbage fra at gøre Anmeldelse.

Den tredje Gruppe er endelig Voldtægt eller Forsøg derpaa. Herfor bliver der dømt 20—30 Personer aarlig. Her er Tallet næppe saa fjernt fra det virkelige Antal. Der anmeldes ganske vist langt flere Tilfælde, men det maa erindres, at megen anmeldt Voldtægt ved Undersøgelse viser sig ikke at være Voldtægt.

Selv om de her anførte Tal ikke er saa særlig store, er der dog al Grund til at tage under Overvejelse, om der ikke skulde være Veje, ad hvilke man kunde naa til en Formindskelse af Forbrydernes Antal. De Forbrydelser, der begaaes